

[Albrechtsen]

om et forslag inden for samme problematik, men det kunne udvalget ikke behandle færdigt, for man mente, der var flere spørgsmål, der skulle besvares. Men i denne samling vil der altså ikke ske en syltning, og det er jeg meget taknemlig for.

Thoft (SF):

Jeg kan ikke lade være med at imødegå forsvarsministeren bare en lille smule, selv om hr. Albrechtsen har gjort det ganske udmærket.

Ministeren skældte mig ud for at så mistilid og sagde, at det var en flothed, når jeg uden noget som helst bevis antyder, at der er atomvåben om bord på de amerikanske krigsskibe. Samtidig konstaterer jeg, at ministeren begår samme flothed, fordi ministeren uden noget som helst bevis frikender dem, til trods for at vi har i stribevis af kongreshøringer, som klart viser, at amerikanerne ikke udlosser atomvåbnene, når de går i havn, til trods for at byrådet i Boston i USA nægtede at lade »Iowa Task Force« have stationeringsplads i Bostons havn, fordi man anså det for at være for farligt, og til trods for at der i New York skal finde en folkeafstemning sted om, hvorvidt »Iowa Task Force« skal have hjemhavn i New York. Til trods for alt dette tillader ministeren sig uden noget som helst bevis at påstå, at der ikke er nogen som helst grund til at tro, at der skulle være atomvåben om bord på disse skibe.

Hvis man bruger sandsynligheden, må jeg spørge: er det ikke sandsynligt, at amerikanerne på deres nyeste og bedste skibe medbringer de nyeste og bedste våben? Svaret må være jo. Er det sandsynligt, at de udlosser dem i Skagerrak, inden de sejler ind i Ålborg eller Århus havn? Svaret er nej. På hvilket grundlag frikender forsvarsministeren disse skibe og siger, at der ikke er atomvåben om bord? Det har ministeren jo ingen som helst viden om.

Til sidst vil jeg sige til hr. Søgaard, at jeg er meget glad for, at dette er en sag, der skal fremmes, og jeg vil spørge hr. Søgaard, om der bliver skrevet beretning, hvor vi prøver at præcisere disse ting i fællesskab, eller i hvilken konkret form hr. Søgaard forestiller sig at tingene skal fremmes. For et af de problemer, jeg synes der er herinde i folketinget, er, at det altid er let at sige pæne ord, men at

der, når det kommer til konkret handling, er en tendens til, i hvert fald i forsvarsudvalget, at der bliver stillet en ukristelig masse spørgsmål, som ministeren bagefter er 100 år om at besvare. Det er normalt ikke mig, der stiller dem i disse sager; vi stiller dem i god tid. Når forslaget kommer op i udvalget i dag, stiller vi selvfølgelig de spørgsmål, vi har til det. Men for det første har ministeren været ualmindelig langsommelig til at svare, og hver gang vi har forsøgt at opstille en deadline for at få afgivet beretning eller betænkning, har det været sådan, at spørgelysten hos de borgerlige medlemmer af udvalget har været så fabelagtig stor, at man har kunnet konstatere, at man har måttet vente med at afgive betænkning, da der desværre var ubesvarede spørgsmål, og i sidste samling blev det altså ikke rigtig til noget.

Derfor vil jeg spørge hr. Søgaard, i hvilken konkret form man kunne forestille sig at vi kunne fremme disse sager, der holdningsmæssigt ligger i overensstemmelse med 3. maj-dagsordenen, for som sagt er vi meget opsatte på, at der skal ske konkret handling.

Forsvarsministeren (Engell):

Jeg skal bare sige til hr. Albrechtsen, at dette i høj grad er et spørgsmål om tillid, den tillid, som jeg har til vores allierede, og den tillid, som hr. Albrechtsen ikke har til vores allierede. Det er vores forskellige politiske udgangspunkter, og dem kan vi så diskutere her hver onsdag og hver torsdag, men jeg er ikke sikker på, at det flytter helt så mange synspunkter. Hr. Albrechtsen henviser til de mange indlæg i aviserne. Ja, jeg har da noteret mig, at hr. Albrechtsens og hr. Thofts politiske venner i de to partier og i fredsbevægelsen har været aktive på den front. Men det tager jeg nu mindre som udtryk for en holdningsmæssig tilkendegivelse end de tusindtallige menneskeskarer, der mødte op i forbindelse med besøget, og som ikke lavede demonstrationer, og som ikke hængte plakater op på »Iowa«, men som følte, at det var et besøg hos et venligsindet allieret land.

Hr. Thoft fulgte linjen op fra hr. Albrechtsens indlæg. Som et eksempel på hr. Thofts argumentationsform kan jeg nævne, at han taler om stribevis af amerikanske kongreshøringsrapporter, som beviser, at hr. Thofts påstande er rigtige. Det kunne være interessant